

[Gerda Møller.]

under uddannelsen. Man kunne måske ellers nok sige, at disse lidt ældre kvinder, som nu vil kunne komme ind og få denne uddannelse på husholdningsskole, kunne have haft brug for den til de stillinger, som undervisningsministeren siger i sine bemærkninger at uddannelsen sigter imod: de serviceprægede opgaver i forbindelse f. eks. med pleje- og omsorgsfunktioner i vort samfund.

Vi er tilfreds med det nye i lovforslaget om elevstøtten, både hvad angår bestemmelsen om mere smidige og stærkt nedsatte aldersgrænser, og hvad angår bestemmelsen om, at den hidtil ikke indtægtsbestemte støtte på 50 pct. af den godkendte elevbetaling på efterskolerne aftrappes foreløbig ned til 30 pct., således at støtten i løbet af nogle år skal ydes alene efter et trangskriterium. Det er jo den udvikling, som vi har inden for alle andre skoleområder, og det er da rimeligt, at vi efterhånden også får den med her inden for efterskolerne.

Jeg vil gerne benytte lejligheden i forbindelse med spørgsmålet om de smidigere aldersgrænser — og jeg tænker her navnlig på § 14, stk. 2 — til at spørge ministeren, om der vil blive lignende dispensationsmuligheder i loven om husholdningsseminarierne, når den, som vi jo ved, snart skal til revision. Jeg tænker navnlig på, om man kunne undgå at spille et helt år, hvis man kun mangler ganske kort tid i at opfylde aldersbetingelsen, men i øvrigt opfylder alle andre betingelser. Nu er der jo mulighed for dispensation i dette lovforslag, og jeg synes, det kunne være rimeligt — selv om jeg godt ved, at der kræves en vis modenhed hos dem, der skal ud og undervise andre — at der, når det drejede sig om en måned eller en halv, kunne gives dispensation.

Vi kan også tiltræde det nye princip om, at en skole for at kunne godkendes skal være en privat, selvejende institution, hvis vedtægter er godkendt af ministeren. Det er jo store tilskud, det drejer sig om. Vi kan også tiltræde, at de eksisterende privatejede skoler ikke berøres af lovforslaget, for det ville jo koste nogle statsbevillinger, hvis man på én gang stillede krav om, at de skulle overgå til selveje.

Heller ikke jeg skal komme ind på løningsreglerne; de er jo ret indviklede, og

der bliver sikkert al mulig lejlighed til at drøfte dem i udvalget. Men jeg har også selv gjort mig en enkelt tanke om en af de ting, hr. Orla Møller i den forbindelse var inde på, nemlig problemet med hensyn til tilgangen af lærerkræfter inden for højskolerne. Men jeg har altså sat min lid til — og håber, jeg med rette kan gøre det — bemærkningen i lovforslaget om, at der ved indplaceringen vil blive taget de nødvendige individuelle hensyn. Dér synes jeg alligevel man har et løfte om, at også læreren, der kommer fra et beslægtet område, vil have sin chance i højskolen.

Med disse bemærkninger lover jeg på mit partis vegne lovforslaget en velvillig behandling. Jeg kan give vor tilslutning til principperne i lovforslaget.

Robert Christensen: Ja, så er vi igen ved at slå tre love sammen i én, denne gang endda omfattende fire forskellige skoleformer. Jeg må erkende, at første gang jeg hørte om det, troede jeg ikke, det var muligt at gøre det. Men efter at vi sidste år lavede en fælles tilskudslov for disse skoleformer, må jeg i dag indrømme, at det kan gøres.

Det vil være rigtigt at sige lidt om de forskellige af disse skoleformer og her begynde med højskolen. For os i venstre er det sådan, at højskolen altid har været en fri skole med en fri undervisning, en skoleform, hvortil det offentlige under forskellige former gennem tiden har givet en del støtte uden at blande sig ret meget i, hvordan disse penge blev brugt, med andre ord, en fri skole, hvor man skulle lære for livet. Det er stadig væk vor opfattelse, at højskolen bør ligge uden for det almindelige uddannelsessystem. Højskolen bør ikke føres ind, sådan at en bestemt undervisning er kompetencegivende, og at denne kompetence kan man kun få i denne bestemte skoleform. Vi mener stadig, at det skal være en skole, som fortrinsvis er til rådighed for mennesker, der har klaret deres uddannelse i andre skoleformer.

I begyndelsen af højskoletiden var det især en skole for landbrugets eller landets unge, og i nogle år så jeg med bekymring på, hvordan det kunne knibe for disse skoler at få fat i det, vi kalder byungdommen. Nu kan man til gengæld glæde sig over, at